

Populisti,

ei mitään pahaa siinä, että puhuttelet suuria kansanjoukkoja ja annat äänen niille, joilta ääni on mennyt tai viety. Tai pidät ääntä heidän puolestaan. Eli saat äänet heiltä.

Ei mitään pahaa siinä, että osaa sutkauttaa itsensä vaikeista tilanteista pois. Eikä mitään pahaa siinä, että aiheutat kosteusvaurioita vakiintuneiden valtapuolueiden kivijalkaan. Ei kenenkään vika myöskään se, että yhden lokoisa karismasi kiskoo koko puolueesi hallitukseen.

Mutta asia, joka on paha, ovat viholliskuvat. Miksi te populistit kuljette aina helpointa reittiä? Menestyksenne polttoaineena viha, rasismi ja tietämättömyys. Kaksi ensimmäistä syntyvät kolmannesta. Viha on pelosta jalostettua poliittista polttoainetta, mukana 10 prosenttia silkkaa tperyyttä.

Kun sinä, Populisti, vastustat postmodernin taiteen valtionrahoitusta, mitä sinä vastustat?

Sitä mitä et ymmärrä.

Maailmassa on muitakin ihmisiä kuin sinä itse tai minä itse. Olen henkilökohtaisesti eri mieltä lähes kaikesta lähes kaikkien kanssa, mutta ei siitä silti vaaliohjelmaksi ole. Se että maailma muuttuu, mutta minä en, ei ole maailman vika. Tämä oivallus helpottaa kummasti olemassaolon tuskaa ja kokemusta väärinkohtelusta.

Tarvitaan laajempi perspektiivi, hankkikaa se. Jotakuinkin niin sanoo kapteeni Kaarna Tunte-mattomassa sotilaassa alikersantti Lehdolle, joka ei ole sodassa ainoastaan Neuvostoliittoa vaan itseään ja maailmaa vastaan.

Samaa perspektiivinlaajennusta suosittelen sinulle, Populisti.

Mitä sinä puolustat, kun vastustat postmodernia taidetta?

Pelkäätkä kaikkea omasta maailmankuvastasi poikkeavaa. Pelkäätkä sitä mitä et tunne. Pidätkä sitä uhkana. Haluat tilalle jotain käsitettävää, heti selvää.

Tämä on lajin säilymisen kannalta välttämätön piirre, mutta tieto on paljon parempi ase pelkoa vastaan kuin kiljuminen Ajankohtaisen kakkosen keskustelupaneelissa.

Mitä se sinun toivomasi taide olisi?

Koskaan muuttumatonta näköistaidetta, jota arvostetut apurahataitelijat vallanpitäjien mieliksi tekivät Saksassa 1930-luvulla ja Neuvostoliitossa pitkälle 1980-luvulle asti. Siinä maailma ja liike pysäytettiin näyttämään siltä miltä sen haluttiin näyttävän. Jolta maailma ei koskaan näytä, koska elämää ei voi pysäyttää.

Pienenä vinkkinä, populist, 1950-luku meni jo.

Sinun puolueesi tulee voittamaan vaalit ja onniteluni siitä. Mutta jos haluatte säilyttää nosteen, suosittelen uutta suuntaa.

Olen nähnyt tulevaisuutenne televisiossa. Uusi Populisti on syntynyt. Häinkin sutkautteli, mutta myös lauloi ja hyppi trampoliinilla. Hän keräsi jättimäisen äänisaaliin ja hänet kruunattiin voitajaksi. Hänen nimensä on Munamies.

Munamies uskoo, ei pelkää. Munamies uskoo Kennostoliittoon ja ihmisen hyvyysuuteen. Hän edustaa vilpittöntä naivismia ja solidaarisuutta.

Sellaisiakin populistieja on ollut ja hekin ovat vedonneet kansaan. Munamies jatkaa sitä polkua, jonka Jeesus ja Gandhi paljain jaloin raivasivat.

Populisti, tartu tilaisuuteen.

Tervakoskella 11.3.2011

Tuomas Kyrö